

[Niels Westerby.]

vil påtage sig at gøre en indsats i erhvervs-livet, fordi sambeskatningen rammer dem særdeles hårdt.

Vi mener altså, at sambeskatningen må ophæves fuldstændigt — jeg siger udtrykkeligt fuldstændigt — at der må være en enhedsskala for alle grupper, og at den eneste forskel på forsørgere og ikke-forsørgere bør være, at forsørgere får et dobbelt så stort bundfradrag som ikke-forsørgere, altså et bundfradrag på 10.000 kr. for forsørgere, for ægtefæller, mens det for enlige bliver 5.000 kr.

Vi tillægger dette spørgsmål meget stor vægt, og vi vil gerne have det løst inden tredje behandling på fredag, eller i hvert fald inden ikrafttrædelsesloven til kilde-skatteloven bliver vedtaget. Jeg vil anmode finansministeren om en klar udtalelse om, hvorvidt han er villig til at arbejde sig ud af det morads, som blev nedfældet i betænkningen fra udvalget, inden vi gik til anden behandling.

Dernæst kommer jeg til at gøre et par bemærkninger om den politiske side af situationen. Jeg startede, hr. formand, med at sige, at dette var ikke en af folkestyrets bedste dage, det mener jeg bestemt ikke det er, men der er jo mange, der har et ansvar for denne udvikling.

Jeg er ikke i tvivl om, at der kunne have været gennemført en god skattereform forud for det sidste folketingsvalg, en skattereform, der indeholdt merværdiafgift og ophævelse af skattefradragetsreglen, og som også indeholdt en ordentlig udformning af udskrivningsloven med lave indkomstskatter, og som i det hele taget var en tidsvarende skattereform. Men dengang var det halsstarrighed fra to partiers side, venstre og konservative, kombineret med radikal ængstelse, der forhindrede, at man kom videre med en skattereform. Denne halsstarrighed nåede sit højdepunkt i maj-juni, da man fra venstres og konservativ side sagde, at man ikke ville medvirke til en skattereform uden en omhyggelig håndfæstning for regeringen mange år frem i tiden. Regeringen kunne ikke acceptere det, og det ville ingen regering have kunnet gøre. Hvis socialdemokratiet i opposition havde stillet et lignende krav om håndfæstning til en

VK-regering, havde denne også måttet afvise det.

Den anden brik i billedet, som forhindrede, at en god skattereform blev gennemført forud for sidste valg, var den radikale ængstelse for at medvirke til noget, uden at enten V eller K var med. V og K ville ikke være med, og da ingen af dem ville være med, turde de radikale heller ikke være med.

De 3 partier, VKR, har derfor et stort ansvar for, at vi ikke nåede et resultat forud for sidste valg, inden det høje ting fik en anden politisk sammensætning. Og det er vel ikke det, at folkesocialisterne er vokset fra 10 til 20 mand på tinge, der er så bemærkelsesværdigt i billedet, det er jo dog trods alt overskueligt; det afgørende i situationen er jo, at tilsynekomsten af 20 folkesocialister har forandret socialdemokratiet. Der er en himmelvid forskel på tankegangen i socialdemokratiet under valgkampen forud for valget og kort efter valget og så den indstilling, man har i dag. Jeg tror ikke, jeg går de faktiske forhold i socialdemokratiet for nær ved at sige, at socialdemokratiet har foretaget et stort ryk til venstre ved indgåelsen af dette skatteforlig med SF.

Det er vel heller ikke uberettiget at sige, at i dag toner der en venstreblok frem i dansk politik, en ensidig blok bestående af socialdemokratiet og SF, et brud med gammel dansk folkestyretradition om en midtsamlende politik og et bredt samarbejde, der rækker ud til så mange grupper i folketinget og i befolkningen som overhovedet muligt. Dette er en meget sørgelig og beklagelig ting. Det kan føre til, at der bliver dannet en modblok i det høje ting. Det kan være en fristelse for andre partier, f. eks. partierne VKR, at prøve på at danne en modblok imod den socialdemokratiske-SF blok. Jeg advarer herimod. Jeg advarer imod goldhed og stivhed i dansk politik, mod en opdeling i stive grupper og blokdannelse, hvor snart den ene gruppe, snart den anden gruppe, alt efter hvordan valgene former sig, vil få flertallet og tromle deres synspunkter igennem uden at tage hensyn til et mindretal. Vi er jo i den situation, hr. formand, at et meget lille flertal i dag tromler sin mening igennem over for et meget stort mindretal. Vi er i den situation, hr. formand, at